Εφημερίδα : «Η Βραδυνή»
Κριτική Θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο «Δημήτρης Ποταμίτης»
Γιώργου Αμυρά : **«Lisa Q»**
Σκηνοθεσία: Αλέξανδρος Λιακόπουλος
Σκηνικά-κοστούμια: Στέφανος Πετρίδης
Φωτισμοί : Κώστας Μπλουγουράς
Μουσική: Jef (Γιάννης Ε. Φαραζούμης)
Ερμηνεύουν : Μαρία Γουλά, Βίκυ Κουτσοποδιώτη, Δημήτρης Βαενάς, Γιάννης Λαμπρόπουλος, Βασιλική Κωνσταντοπούλου, Γιώργος Κοντοπόδης, Αλέξανδρος Λιακόπουλος, Χαρίτων Σαχανίδης, Γιάννης Φαραζούμης.

Το έργο «Lisa Q» θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς –μαζί με τον συγγραφέα του- 'ψυχολογικό θρίλερ'. Θα μπορούσαμε επίσης να το ονομάσουμε προσδιοριστικά δράμα σύγχρονου προβληματισμού ή και δραματοποιημένο βιογραφικό δοκίμιο, δεδομένου ότι στηρίζεται μάλιστα σε αληθινή ιστορία και σε πραγματικό περιστατικό που συνέβη πριν λίγα χρόνια στο Χιούστον του Τέξας. Προσωπικά το έργο «Lisa Q» του Γιώργου Αμυρά το ονομάζω θέατρο, αληθινό, ειλικρινές και κλασικής καταγωγής θέατρο, μέσω του οποίου η ελπίδα αναγεννήσεως της θεατρικής τέχνης έρχεται στο προσκήνιο και ενσαρκώνεται πλέον ως καθαρή και συγκεκριμένη πρόταση. Ο νεαρός συγγραφέας Γιώργος Αμυράς παραδίδει στο κοινό ένα δομικά άρτιο έργο και αυτό είναι που έχει βαρύτητα και σημασία. Άλλωστε οι ιστορίες που διηγείται ένας δραματικός μικρόκοσμος είναι ιστορίες του ίδιου του ανθρώπου και όσο το γένος των θνητών παράγει πολιτισμό, οι θεματικές θα ακολουθούν τον ρου των συλλήψεων του ενός, δηλαδή τις υποκειμενικές προτάσεις του μεμονωμένου συγγραφέα, σε αναζήτηση του αντικειμένου, όπως το προσδιορίζουν οι πολλοί. Σε μια εποχή που το ελληνικό θεατρικό έργο βρίσκεται σε αναζήτηση τρόπου εκφράσεως, ο Γιώργος Αμυράς μας δίνει επιτέλους το δικαίωμα ακόμα και να ενθουσιαζόμαστε.

Ο Αλέξανδρος Λιακόπουλος, ακολουθώντας τα χνάρια του αξέχαστου Δημήτρη Ποταμίτη, διάβασε έξυπνα και διέγνωσε τις εξαιρετικές αρετές του κειμένου του Γιώργου Αμυρά πραγματοποιώντας μία παράσταση απολύτως προσηλωμένη στο πνεύμα του συγγραφέα. Από κάθε πλευρά και άποψη, η παράσταση στο θέατρο «Δημήτρης Ποταμίτης» είναι άψογη. Η σκηνοθεσία του Αλέξανδρου Λιακόπουλου αναδεικνύει με σοφό και γαλήνιο τρόπο το έργο του συγγραφέα, φωτίζοντας, όχι μόνο το εστιακό σημείο, αλλά το σύνολο των μορφών, των καταστάσεων, των διαπλοκών και, κατά κύριο λόγο, τους έντονους και άκρως επίκαιρους προβληματισμούς που ταλανίζουν την ανθρώπινη ύπαρξη όταν αυτή έρχεται αντιμέτωπη με το απόλυτο αδιέξοδο. Ο Αλέξανδρος Λιακόπουλος δημιουργεί έναν ευσύνοπτο κόσμο, σε αναλογίες ρυθμικών εναλλαγών χάρη στις οποίες ο κάθε ηθοποιός-ρόλος έχει την άνεση να αναπνεύσει και να συνθέσει τα δεσπόζοντα χαρακτηριστικά του εν σχέσει προς τα αντίστοιχα των προσώπων του δραματικού κειμένου. Η σκηνοθετική γραμμή του Αλέξανδρου Λιακόπουλου καταλύει, ως ένα βαθμό, τις διαχωριστικές γραμμές του ιχνο-γραφήματος του συγγραφέα, κατορθώνοντας έτσι να ζω-γραφίσει την ιστορία της τραγικής ηρωίδας του «Lisa Q», με τρόπο ώστε να γίνει σαφής η διαρκής απειλή του ανοίκειου απρόβλεπτου και, κυρίως, να τηρηθεί αυτούσια η ατμόσφαιρα της ανυπεράσπιστης ζωντάνιας των προσώπων και των πραγμάτων που είναι και το χαρακτηριστικό γνώρισμα του έργου και της σκηνικής αναπαράστασης.

Εξάλλου, η ατμόσφαιρα εμπλουτίζεται συγκινησιακά από την ηχητική του Jef (Γιάννης Ε. Φαραζούμης), ο οποίος επιτυγχάνει να κρατήσει το ενδιαφέρον του θεατή/ ακροατή αμείωτο. Ο συναρπαστικός Jef αυξομειώνει την συχνογραφία

ορισμένων μοτίβων και δημιουργεί ‘εκκεντρικά’ εισαγωγικά σχόλια στα πρόσωπα και τις καταστάσεις, τις οποίες πραγματεύεται η θεματική του συγγραφέα. Ομοίως, το σκηνικό του Στέφανου Πετρίδη, σε συνεργασία με το κοστούμια του ιδίου, αναδεικνύει την ιδιομορφία της συγκατοίκησης των ηρώων που αναφέρονται στο οικείο περιβάλλον της Lisa Q. Λιτό και λειτουργικό, στα όρια ενός καλώς εννοούμενου ‘μινιμαλισμού’, το σκηνικό του κ. Πετρίδη αποδίδει στην εντέλεια την ευγλωττία ενός τόπου μαρτυρίου όπου καλλιεργείται και κορυφώνεται η αγωνία, την οποία διαχειρίζεται με μαεστρία ο Κώστας Μπλουγουράς, σχεδιάζοντας ευθύβολους φωτισμούς. Οι χρωματικές κλίμακες των φωτισμών απογειώνουν ορισμένα, καταλυτικής σημασίας, στιγμιότυπα της πλοκής, με αποκορύφωμα το εστιακό σημείο, που είναι η ‘μάσκα’ της κεντρικής ηρωίδας του έργου.

Την Λίζα ερμηνεύει άλλωστε με μοναδική εκφραστικότητα η Μαρία Γουλά, παίζοντας με τα μάτια που καθηλώνουν κυριολεκτικά τον θεατή, καθώς το πολυδυναμικό του βλέμματός της κινητοποιεί την ακινησία του σώματός της και, συνάμα, χρωματίζει και υπογραμμίζει ακόμα περισσότερο την ώριμη υποκριτικά φωνή της ηθοποιού.

Στο ρόλο της μητέρας της Λίζας, η Βίκυ Κουτσοποδιώτη ερμηνεύει καλοζυγισμένα τις υστερικές εξάρσεις, τον θυμό, την αγανάκτηση και την θλιμμένη τρυφερότητα της ηρωίδας του Γιώργου Αμυρά, δημιουργώντας με τον Γιάννη Λαμπρόπουλο, στον ρόλο του πατέρα ένα εξαιρετικά χαρακτηριστικό ζευγάρι εκφραστικών αντιθέσεων. Ο κ. Λαμπρόπουλος δημιουργεί παύσεις στις οποίες προβάλλονται με εξέχοντα τρόπο τα επίσης ανάμεικτα συναισθήματα του ήρωα.

Ως Νοσοκόμος, ο Γιώργος Κοντοπόδης υποδύεται με κινήσεις ακριβείας τον ‘φύλακα άγγελο’ της Λίζας, προσθέτοντας στον φαντασιακό χαρακτήρα μια φανταζίστικη διάσταση, ένα είδος δηλαδή επίπλαστης αδιαφορίας, σύμφυτης της λειτουργίας ενός εξ επαγγέλματος νοσοκόμου, ο οποίος υπερβαίνει εντούτοις τους κανόνες του παιχνιδιού. Ο κ. Κοντοπόδης παίζει με μπρίο και σκανδαλιάρικη διάθεση αφήνοντας έτσι να φανεί περισσότερο η τραγικότητα των καταστάσεων.

Ο Χαρίτων Σαχανίδης (Γιατρός) συνθέτει μια πολύ επιτελική φιγούρα γιατρού παρακολουθώντας με προσοχή την κινησιολογία του σε ευθυγραμμιστική τροχιά με τα σχεδόν αμήχανα λόγια που απευθύνει πότε στη Λίζα και πότε στους γονείς της. Η φυσιογνωμία του Γιατρού, όπως τον διερμηνεύει ο κ. Σαχανίδης επιτρέπει στον θεατή να ψηλαφίσει τα όρια μεταξύ του δραματικού στοιχείου και του περι-γράμματος του υπαινικτικού λόγου που απλώς δραματοποιείται. Ο Γιατρός του κ. Σαχανίδη οριοθετεί την νομοτέλεια χωρίς να την κραυγάζει. Ωστόσο, η μορφή του ιερέα, τον οποίο ενσαρκώνει ο Δημήτρης Βαενάς, τορπιλίζει την αυθεντικότητα επιβάλλοντας πολλαπλά άλλοθι μέσα από την θρησκειολογική μεταφυσική. Οι αντιδράσεις της Λίζας πυροδοτούν το περιβάλλον εξευτελίζοντας και καταγγέλλοντας την ματαιοδοξία της θρησκείας. Ο κ. Βαενάς, αγέρωχος στη σκηνή, γράφει με ανεξίτηλους τύπους γραφής την ιδιαίτερη παρουσία του Ιερέα, τον οποίο αποδίδει ως φορέα τραγελαφικών αξιώσεων, κάνοντας βέβαια το κοινό να ξεκαρδιστεί στα γέλια, όπως και με την αμφιλεγόμενη, εκ πρώτης όψεως, παρουσία της Οδοντιάτρου, την οποία ερμηνεύει η Βασιλική Κωνσταντοπούλου. Η ηθοποιός επιστρατεύει όλη την φυσική της τσαχπινιά για να αποδώσει τελικά με ενάργεια μια ‘φευγάτη’ Οδοντίατρο, γεγονός που λειτουργεί ανακουφιστικά για την βαριά θεματική παράστασης.

Τους δορυφόρους της Λίζας, συμπληρώνουν επιτελικά ο Αλέξανδρος Λιακόπουλος, στον ρόλο του ψυχιάτρου και ο Γιάννης Φαραζούμης, στον ρόλο του Νεαρού, για να πέσει η αυλαία με τον αφηγητή που πληροφορεί το κοινό για την περαιτέρω εξέλιξη της ιστορίας. Ο ίδιος ο σκηνοθέτης βγαίνει από το σκοτάδι της σκηνής για να μας υποδείξει ένα ακόμα αδιέξοδο στην υπόθεση Lisa Q…

Δημοσίευση: 28/4/2005